

LBRIS

We know
books

Mircea Daneliuc

COVORUL ROȘU

Alexandria
Publishing House

Suceava, 2023

Fără smartfoane-n birou! (Se zice *smartfoane*? Probabil se zice, că spui *telefoane*...) Mobilul se scutură și tăcu, ai fi putut să-l descoperi pe blatul din bucătărie între ce se vedea: farfurii, tacâmuri folosite și platoul cu resturi de befă. Mânerul de argint al bastonului și-l agățase de colțul biroului negru pe care atât îl iubea, lângă piciorul sculptat. Și, dincolo, căci se afla la etaj, fereastra întredeschisă, iar la distanță, prin ea, gardul vecinului, balta și o pilozitate de stuf. Fotoliul, din unghiul ăsta – ascuns, dar dacă te uitai spre baston, acolo era de presupus că șede-a, căci umbra i se mișcă împreună c-un zgomot scăzut, în orice caz se auzi deslușit. Ciripea nu știi ce. Martie.

N-a sunat?...

Aliss forfecă sferic, afară, o tufă de bucsus, iar invenția care egalizează gazonul, roboțelul de tuns, se hârjonea cu câinele pe după magnolii. Ai zis *pa* București, te pui la lac și ai terminat; omul are nevoie să vadă apă, un iaz, sau ceva. Pentru psihic. Altfel, de ce? Vorbim de Aliss Mitrache, fata din *Târguilei*. Tot ce-i apos miroase-ntr-un fel, te remontează, nu crești o vilă oriunde.

Smartfonul păru că-și revine, tresări răgușit înfiorând vășăria, apoi se puse decis pe sunat.

Treizeci, sau aproape treizeci, dar văzută din spate și mai ales aplecată cum tăia din lăstari, chiar în treningul ăla, nu treceai fără s-o bagi în seamă. Ba și din față, de

ce?, chiar cu tenul mai, înțelegi – la ce chimie se bagă în noi! –, acuși patruzeci, treci la *mame*, roluri de caracter, față, instrument al profesiei, se mai lasă nițel, în general se făcea plăcută pe unde se învârtea; lucra într-un teatru, se ținea încă bine. Fără machiaj, asta-i testul. Burtica, parcă, puțin...

Se îndreptă pe neașteptate de spate și, cu foarfeca desfăcută, se răsuci atentă spre casă. Sau i se păruse... Suna telefonul?

— Telefonu'!! răcni și Nelu dinăuntru. Alesia!...

Alesia, în buletin. Nu i se adresa cu numele asta decât în situațiile care riscau să devină dăunătoare.

Dar nici să sune atât... Aliss, unde ești?! Capătul bastonului ciocănea cu atenție scândura, de parcă s-ar fi simțit pândit de cutra aia de scară: o mărunță greșală și te prăvălești cu capu-nainte. Totuși, o cerceta în grabă cumva: domnul regizor Nelu Plăcințeanu ieșise din birou și se încumetase la coborâre.

— Aliss!... mai strigă o dată, atent la treaptă, tocmai când femeia intră, apucând-o spre locul de unde se auzea telefonul. Mai avea încă foarfeca-n mână și scăpă de ea în ghiveciul cu yuka. O luă spre bucătărie, dar fără pripeală, zbârnâie, alergi și astea se-nchid de cum le zărești, așa se întâmplă. Dar nu, făcea harnic, suna!, avu timp să-și șteargă și mâinile. Vreo nevorbită, își spuse și avu grijă să se simtă în ton că e săcâită:

— Da.

Era Melania de la Uniune.

— Ce faci, Mela, iubito?... Prin curte, te rog să mă ierți...

— Nicio problemă, o asigură secretara de la UCIN,

sunteți bine, cum e domnul Nelu?

— Bine, cum știi, binișor.

— Există o invitație...

Și taca-taca, vreun sfert de oră. Plăcințeanu, care între timp atinsese cu chiu cu vai podeaua de jos, aștepta în picioare rezemat în baston. Câțiva ani mai mult decât ea, doar atât... Aliss, însă, mai înaltă cu jumătate de cap. Nu prinsese prea mult din sporovăială, ceva cu filme bulgărești, nu știu ce, ce bulgari? Reținuse ceva cu bulgari, dar fără să înțeleagă prea deslușit. Nu mă duc nicăieri, își spuse Plăcințeanu cu determinare, mai dau de Ionesco pe-acolo, lăsați-mă naibii-n pace!

— Zice c-a venit un regizor bulgar, îl lămuri ea în cele din urmă, și, prima chestie, întrebă de tine. Te cunoaște de undeva? Nelu ridică din umeri – normal că mă știe, dacă-i regizor – și rămase cu ei ridicăți.

— Cum îl cheamă? se interesă.

— Atanas.

— Și mai cum?

— Kolev, parcă. Sau Koler. Cine-i asta, îl știi?

— A...!

— Ce?

— Ți l-am și prezentat...

— Când?

— Atunci, cu Volkoff.

— Cred c-o să mergem de data asta.

— Ascultă, nu vreau să mă frec de nimeni, declară Plăcințeanu c-un aer preocupat, ridicând nesigur privirea spre ea.

— Neluțu!... aduse Aliss lucrurile la normal, fără să tipe, dar ferm. N-am mai ieșit de mult.

— Cât de mult? Nu pot sta nemișcat două ore, cu masca în bot.

— E bine să mai ieșim din când în când, că te uită.

— Atanas Kolev, da... Și, văzând că privește întrebător, adăugă cu plăcere: ăstuia i-am tras preșul, cu premiul, atunci... Tipul în cămașă de blugi, dădea și el din coadă pe-acolo.

— Zău? Dacă te caută, înseamnă că omul respectă ceva.

— Și cum vrei să merg, în baston?

— O să mă gândesc.

— Du-mă în cărucior. Nu vreau, dragă, să-i văd, o să dau de Muzincu și Fuică, Ministerul Culturii, n-am niciun chef, dă-i în mă-sa.

— Omul te consideră invitat de onoare. Vine și Scafandru, mi-a zis...

Amănuntul acesta îl făcu ezitant.

— Ți-a spus Melania?

Se apropie de fereastra deschisă, era o vreme însorită, vedea arbuștii rotunjiți de Aliss și apa încrețită. O șalupă legată la capătul podețului ce împunge în lac. Or fi știuci?... Nu le am cu astea. Privi pe gânduri, un timp.

— Cred că-i el, Kolev... Atanas Kolev, am pe undeva o carte de vizită. L-am lăsat cu ochii în soare... mai spusese, dar nu fu sigur că-l auzi, Aliss butona telefonul.

Tot Martie, cu aproape doi ani în urmă. Ninge masiv de câteva zile. *Babele* – săptămâna aia mociorlită, de *Babe*. Tot Bucureștiul cu fundu-n sus. În blocul cu șapte etaje de pe Clucerului e un balcon din care cineva aruncă zăpada. Lucrul se petrece la intervale, în general după un

hârșăit: o lopată... Zgomot foarte pătrunzător, poate de la ninsoarea care s-a pus îl auzi așa clar. O cădere albă, prelungă. Fuiorul e luminat de amurg și se spulberă-n aer ca la cascada aia de-o dau la teve, cum îi zice, în Bolivia, Peru, nu mai țin minte, dar de ce aud eu bușituri în capotă? Încărcături omătoase, îngreunate de apă, astea vin cu altă viteză.

Telefonul, tot Samsung, dar un model anterior, bâzâia în apartament; dincolo de ușa vitrată – silueta lopătarului care dă la zăpadă. Vibrația și soneria făceau ca obiectul să alunece pe canapea. Aliss intră, tot în trening, îi place în trening, din ăla simpluț, se ia pe picior până sus, flaușat, o minune...

— Da... zice, după ce apăsă și se uită la starea unghiei. Cineva începu să țipe în receptor, așa încât ridică tonul și ea: bună seara, doamna Mo... Da' unde aveți mașina? Și de ce-o țineți sub geamul meu? Păi, ce să fac cu zăpada? Asta-i culmea!... Luați-vă, doamnă, mașina de-acolo!... Și ce-s eu de vină? Vreți să vă curăț și în parcare?... Faceți ce credeți, asta-i bună!

Închise și veni lângă ușa balconului. În cameră, lumina înserării scăzu cu o jumătate de diafragmă, fata ajungând să obtureze cu corpul o parte din geam. Înaltă, asta e, puțin mai înaltă ca el. Înălțică, dacă nu supăr, dar suplă, picioarele lungi, incredibil de lungi, mai lungi nu există, de obicei femeile din rasa aceasta rămân cu sânii din clasa a cincea, dar în privința ei – mă scuzi, te surprinde adânc, are ceva elastic, provocator, nu știu cum se întâmplă, în orice caz expresiv, chiar athletic; e una, Râbakina, rusoaică, joacă pentru Kazahstan, tenis, Râbakina, genul ăla. M-ai înțeles? Atât că aia e plată

unde n-ar trebui... Și cleampă cu mersul. Dar cât să-ți faci o idee la cum ar trebui mișcate niște picioare. Sau cum să stai pe un scaun, fără să pari un sac... Aliss e incomparabilă. Ai văzut filmul ăla, cum îi zice, cu Parisul?, dac-o vezi o dată, nu că vrei, dar vrei și vrei s-o mai vezi... Burtică, se poate, dar foarte puțină. Ce burtică, bea o bere și ea, femeia trebuie să aibă și-un pic de burtică! E mai bine scândură, ca alea, așa?

Aproape că terminase. Râcâia cu lopata ce era înghețat, lucra doar în vestă.

— Vezi c-a sunat madam Motaș. I-ai dat pe mașină.

— Mă doare-n cur, recunosc domn' regizor.

— Pune ceva pe tine.

— Am terminat. Sunt learcă.

Telefonul reîncepu să se-agite, pare o situație similară cu cea din vila de la Snagov. Așa sunt făcute, zbârâie gros. Aliss îl ignoră, iritată.

— Vezi că sună!

— Las-o să sune...

— La Scafandru să vezi ce nasol. Trei balcoane.

— Ce să spun... Am eu acum grija lui.

— Închide că vine rece.

Aliss împinse în ușă de două ori, pentru că intrase zăpadă la prag. Se închise, apoi se căscă. Zgribulită, actrița își lăsă mâna pe calorifer, călduț, iar mobilul suna enervant de parcă aia, la capătul firului, se blocase în lift. Dispăru agasată în dormitor, dar ieși imediat cu mult mai nervoasă și-l smulse de unde era.

— Alo!

Nu era vecina. Una care vorbea franțuzește fără efort.

— Bonsoir, Madame. C'est bien la résidence du

Monsieur Pla...ssinsianu?

— Oui, oui! făcu Aliss imediat, fugindu-i ochii în jur, afla brusc că locuiau într-o reședință. Oui, bien sûr.

— C'est Monsieur Martinot qui veut lui parler. Est-ce possible?

— Da, da.

Cu telefonul în mână până la ușa terasei, bătu în geam și smulse de ușă.

— De la Festival! Martinot!...

Nelu se schimbă la față, lăsă lopata cu un subit sentiment alarmat și luă receptorul. Oui... Ok, Ok, bien sûr... no problem... i se indicase, probabil, să aștepte puțin. Rămase tăcut, cu privirea la ghetetele ude.

— Ce-i? face neliniștită Aliss.

— A, bonsoir Monsieur... respect.

Intrase pe fir Martinot, așa se părea. Țștia nu pierd timpul cu fraieri. Dacă te sună directorul festivalului, e aproape cert că-i de bine. Se învioră. Martinot, limbut, se dezlănțui într-un fel de pălăvrăgeală din care Neluțu înțelegea pe bucăți, dar apăsa din când în când cu câte un oui... sau Ok, o dată pe franțuzește, o dată mai în-gliș, după cum îi ieșea. Transpira abundant. Lângă el, Aliss, ațâțată de-o bucurie nesigură, îi făcea niște semne, dar o privi pe deasupra, neatent. Asculta încremenit. E în Competiție? o auzea vag, fără să înțeleagă. Compétition?... Oui, făcea Plăcințeanu, oui, bien sûr...

— Je serrais à l'office le jeudi prochain, pourrai-je vous voir pour une petite discussion?

— Oui... Of course!

Of course, of course, dar cum ajungi acolo, știi ce-n-seamnă avion? Biletu-i pe bani... Te-a întrebat dacă ai?

De unde să am! Până joia viitoare mai sunt vreo cinci zile. Lui poate că i se pare normal, îți face program de parcă te-ar chema la Ploiești.

Și vreo trei minute lunguțe, în care Aliss încerca să-i strecoare *compétition*, deranjant, însă ești supt cu totul în convorbire, nu pricepi ce tot vrea. Când Martinot isprăvi, finalizează cu un *au revoir*, *Monsieur Directeur* și închise politicos, abia atingând punctul roșu de pe displei, cu venerație, ca și cum te-ai retrage pe vârfuri.

Telefonul în mână, ușa de la balcon rămăsese crăpată, intra aer rece, chipul lui Nelu înflorea inspirat, iar prin sincronism și Aliss, avea o expresie instabilă între bucurie înecăcioasă și rosătura bănuiei c-ar fi prematură.

— Mi-a luat... Avem filmul în...

Îi puse mâna la gură ca să nu deoache lucrarea și se strânse în el. Neluțu smuci din cap până scăpă de degetele apăsate pe față, îi înfulecă o buză, o sorbi și o ronțai. Așa cum se aștepta, îi simți limba alunecoasă peste a lui, explorându-l, zbatându-i-se în întunericul umed ca o stridie vie încolăcită deasupra. Udă și lacomă, dinții apucară instinctiv, ca un hohot scăpat, de parc-ar fi vrut să rupă din carnea care știa să se facă nerușinată. Ușa terasei întredeschisă – dar cine mai avea timp de asta –, Aliss dădu înapoi înspre masă, smulgându-și din mers pantalonii de trening cu tot cu chiloți și-l ghemui peste ea. Un fel care, desigur, îi reuși cu îndemănare; femeie înaltă.

— Mi-o tragi?!... se înecă Neluțu inflammat, apucând câte două cuvinte odată, hai să ne-o tra-câinește în disperare!

Din încovrigat cum era, comprimat, în arcuire aș

spune, se înălțase pe vârfuri gheboșit de la greabăn în sus; masă de sufragerie, picioare lungi... Își făcu loc orbește – ah, ce rece ești! –, deși știa că-i place domol și crescut, dar simțea că asta se așteaptă din partea lui, când vine o veste bună. Aliss se zvârcoli pe punctul să cadă, se văicări spre tavan și orgasmul se năpusti cu o violență ce n-am văzut, aproape instantaneu, apoi dădu în scânceli imprudent de stridente – una încinsă, patru călduțe –, tempoul acesta, stai așa, ce te zbați, Aliss, stai, dragă, cuminte, mă rupi!, dar nu contenea să se zbuciume, ca și cum trebuia să se smulgă din el și chiar reuși, îl zvârli la o parte și începu să alerge împiedicată cu gleznele-n trening, până se scutură și de asta. Țipa din alergătură, piatră să fi fost, crăpai, naibii, o ajunsese aproape de ușa spre dormitor și-o pătrunse, pe cât putea să-și aducă aminte, din mers. Cum sari într-un tren în timp ce prinde viteză. Alt răcnet și-i simți piciorul, cu partea lui dodoloață, că i se urcă pe șale. În ciuda atâtor suceli, te întâmpina așa de molcuț când intrai, cu-atâta bucurie te îmbia... Puteau să-și asculte gâfâiala ureche lângă ureche, s-o străpungă cu limba, nestânjenit, ghicești timpanul acolo unde se face mai strâmt și sărat, știa că se scutură la atingeri neașteptate. Au! Ah, Țumpi, ce-mi faci?!... Nu mai erau smiorcăieli, protesta răpusă cumva, însă neistovită. Când obosi cu piciorul de sprijin, se-ntoarse și se ploconi la pereți. O mai cutreieră un timp tot așa, până când, biruită, se lăsă în genunchi. S-o străbată, atât, s-o străbată cum sta, dar nu apucă să-și facă un loc, căci ea zvâcni înc-o dată, brutalizându-l involuntar, Aliss, ești cu capul, ce ai?! – și iarăși goneta prin living, cu chiuțuri terminate în baie. O stăvili în cadă abia, pentru o gâfâială între-